

Sona el despertador. Una melodia estrident em perfora el timpà (per poc literalment). En quin moment vaig decidir que el pop comercial seria una bona elecció per començar el dia ?

Quasi se m'oblida que... Oh sí, és dilluns! Una altra vegada...

Rescate la samarreta de "Led Zeppelin" i un panataló negre de la pila de roba de la cadira. Comprove que estan decents. Em dispose a vestir-me.

I per desdejunar... Vaja, quina varietat! Hauré de triar entre cereals integrals amb flocs de civada o cerèls integrals... sense flocs de civada! Després de llargs segons d'indecisió em decante pels primers i m'afanye, no siga cosa que arribe tard a classe (eixe temple de coneixements).

Calcule que la mare tornarà del treball en un parell d'hores. De vegades els clients no se'n van ni amb aigua calenta.

Isca al fred matutí i comence a caminar.

Primerament m'agradaria explicar-vos com de meravellós és el meu institut i les ganes que tinc cada dia d'anar-hi. M'agradaria descriure-vos l'ambient tranquil i de companyerisme que es respira. M'agradaria revelar que aquesta experiència està sent fantàstica... Si és que de veritat m'agradaria... de no ser perquè la realitat no es correspon ni una mica.

Al llarg de la història de tots els alumnes, haguts i per haver, existeix una clara diferenciació entre uns i altres.

Trobem els integrats (coneguts com a "guais", "populars" o... "normals"). Aquells als que molts voldrien semblar-se. Caracteritzats per ser primers, atlètics, atractives, simpàtics, gracioses etc. Participen i viuen la vida estudiantil amb alegria. Ells i elles ostenten el lideratge d'aquesta mena de jerarquia.

I després estan els no integrats (també anomenats "pringats", "marginats", "frikis" o... "rars"). Es pot dir que ningú voldria estar en la pell d'aquests. No sempre, però en moltes ocasions obeeixen les premises següents: estil de roba diferent, un cos que no s'adequa als cànons de bellesa, aficions menys comuns, tímidesa, orientació sexual, LGTBI, etc. Anhelen ferventment acabar l'institut (o com dirien ells, "l'antre").

Per si no ha quedat prou clar, jo mateix pertany a l'últim grup.

Fins ací tot correcte. Però, què passa quan els acceptats comencen a inmiscuir-se (en el pitjor dels sentits) en la vida dels no acceptats?

Una amiga meua diu que és com la lluita de classes de Marx - en el suposat que els burgesos sigueren els "guais" i els proletaris sigueren els "marginats". Una classe (populars) se superposa a l'altra (pringats) per tal de mantenir la seua hegemonia, els seus privilegis. Com a conseqüència existeix una opressió.

La meua va començar el tercer any d'ESO. Era nou a la classe. El primer dia vaig entrar amb pas insegur i vaig haver de presentar-me davant la mirada escrutadora dels que serien els meus comanys, eixes hienes . Trobe que des d'aquell moment ja em van prejudicar, o alguna cosa semblant; ho dic per les miradetes còmplies i les rialles en veu baixa... i el cúmul de desprecis més que els han seguit fins ara.

Són tres els capitosts de tot. Mentalment els cride La Cap de suro, El tros de soca, i El Babau (apel·latius de collita pròpia). Acompanyats sempre dels seus lacais, que en són uns huit i es dediquen a riure les gràcies.

Ahí estan ells cada matí. Asseguts tots juntets per les files de davant. Cotorrejant sobre açò i allò: el fascinant cap de setmana ("*Bua* tia va ser flipant"), i les noves esportives Adidas ("Jurat!, me les compren si aprobe"), i el nou *single* de *trap* que està rebentant el mercat (" És que em sent súper identificat amb la lletra, *man* ") etc.

La resta de la classe es mostra indiferent; jo pense que agraeixen no ser ells els assetjats i no volen cridar l'atenció del grupet en qüestió. És més, amb eixe silenci seu busquen agradar-los. Compren el seu grat.

Qui té més culpa?

Per a localitzar-me a mi cal fer un moviment de translació cap al final de la classe. Em trobareu al racó més arraconat - valga la redundància- . Les hores transcorren amb lentitud, desitjant que s'acabe la jornada. Tanta inactivitat ha fet que pose en pràctica el meu ingeni: amb els auriculars clavats per la mànega puc escoltar música sense que em veja el mestre, recolzant el cap damunt el braç. Hauria de sentir-me orgullós d'aquesta gesta? Potser no, tampoc es gran cosa... bo, almenys no escolte eixos individus cacarejant.

Acadèmicament les meues notes són prou mediocres, com jo mateix, per què mentir? Em done per satisfet si no em toca corregir els deures. A més, no he sigut mai d'alçar la mà i participar; ara encara menys: passe, donades les circumstàncies...

Podria enumerar molts dels desvergonyiments: des dels comentaris burletes en el vestuari de gimnàstica, fins als malnoms sobre la meua estatura, passant per totes les vegades que em quede sense grup a l'hora de fer un treball. Ah sí! I quan em van veure amb un amic pel carrer i ens van

preguntar si estavem eixint junts . No sols he anat descobrint que són uns carronyaires, sinó que la seua capacitat d'inventiva no coneix límits.

Recorde que al principi tot açò em va desbordar. No podia comprendre per què i em debanava els sessos. M'analitzava contínuament. Perquè en el fons jo volia caure bé als meus companys, que em convidaren a les seues festes, que comptaren amb mi...

Em mirava a l'espill i em preguntava què hi havia de mal en el meu aspecte, o en la meua personalitat. Pare un poc desgarbat, perquè en arribar a l'adolescència he crescut ràpid i encara m'estic acostumant al meu "nou" cos; clarament no sóc un gurú de la bellesa; i d'altra banda la tímidesa, maleïda tímidesa! Mentre que cap a fora no parle gens, la meua ment es troba en plena efervescència (últimament de paraules malsonants i expressions despreciatives).

La de vegades que he arribat a casa sentint-me mal amb tot, decidit a canviar. Crec que el que més dol és que et criden "rar". És el pitjor.

Em va costar molt assumir que estava sent assetjat. Perquè, clar, és allò que sents per la televisió, o que li ocorre al fill d'una amiga de ta mare... però no a un mateix. I em repetia que havia de parar allò. El dia següent anava a l'institut convençut que seria capaç i a la pròxima vegada m'atreveria a plantar-los cara. No obstant, quan veia eixos ulls inquisidors del Tros de Soca fixats en mi, tot el valor reunit prèviament es dissipava. I quan percebia que la llengua viperina de la Cap de Suro a punt de llançar una pulla mordaça, em callava. Volia dir : "Eh tu, et creus superior? Què estàs mirant amb eixa cara d'embadalit? Et borrava jo eixe somriure". Però desviava la mirada i feia com si no hagués sentit/vist res.

Vaig renunciar a enfrontar-me directament. A punt vaig estar de contar-li-ho al tutor, però millor no: ells són més i m'haurien avasallat, ratllant-me de mentider. El mestre s'hauria pensat que tot era fruit dels deliris del solitari eixe del fons de la classe.

Em sentia com un dèbil. I si em mereixia tot això? Podia haver-me defensat però era un covard.

Tota aquesta frustració no ha passat desapercebuda al llarg del temps. Ma mare ho ha notat en " - El caràcter apàtic i agre que se t'ha fet, fill! ". Ella ho atribueix a l'adolescència, no sap ni la meitat del panorama (vaig preferir no preocupar a la meua família). Ha estat insistint molt en que jo anara a un psicòleg (" - Et vindrà bé parlar amb una professional, ja veuràs."), i jo per no sentir-la ni tenir brega he acceptat. Eixa és la raó perquè vaig a parar cada dijous a la consulta de la senyoreta Carme.

Amb el *look* bohemi i desenfadat (ben estudiat) vol guanyar-se la meua confiança. No vaig a contar-li els meus problemes a una desconeguda. Vol semblar una germana major moderna, amb eixes ulleres *vintage* i els cabells

tenyits de taronja. Des de l'altre costat de l'escriptori ho veu tot molt fàcil, la Carme. Amb les seues frases motivadores (" - La realitat canviarà depenent de la teua actitud " / " Si tu vols pots " etc.) . Si espera que al final de la sessió li diga : " Gràcies Carme, eres un portent de l'autoajuda i amb els teus *mantra* possitius estic renovat ". Ho sent Carme però no, no és per tu és per mi. Tu tranquil·la, pots continuar exercint de psicoterapeuta enrotllada.

Ai, vegeu? Ja estic una altra vegada pagant la meua ràbia amb la resta. En veritat Carme em cau bé, però d'ahi a fer-la partícip de les meues preocupacions de l'institut hi ha un tros. Segons ella tinc certa iclinació a la "fòbia social" i baixa autoestima.

Em dóna igual el que puga dir Carme. He pres una de les decisions més importants de la meua vida. Vaig a vengar-me de tots els que m'ho han fet passar malament, van a pagar-ho. Especialment eixes tres rates. S'enteraran que tots els anys d'assetjament no van a quedar impunes. Qui riu últim, riu millor.

He considerat el suïcidi. No crec que la vida canvie el seu curs prescindint d'algú tan prescindible com jo. Però em sulfura pensar que ells continuarien la seua existència de maldat com si res.

He estat llegint molt sobre la matança de Columbine. Sobre Aly David Sonboly etc. M'imagino les seues cares en veure'm aproximar-me cap a ells.

Encara no sé què vaig a fer ni quan. D'allò que sí estic segura és que no aguante més. Cada matí és un suplici, vegent-los, escoltant-los, rebent la seua malícia. Els odie. Un sentiment que m'oprimix el pit i del que no em desprecn ni volent. Ja n'hi ha prou.

Els odie.

Sona el despertador. Maleïda melodia radiofònica. M'alce com un ressort i sé que ha arribat l'hora. No sé per què però és com una intuïció. Si no és ara no serà.

Em pose uns pantalons i la samarreta que tanta gràcia els va fer a Cap de Suro i Babau la setmana passada.

Desdejune cereals i aparte els flocs de civada. El gust és asquerós. Mire per la finestra i pense com pot canviar la meua vida.

La mare està no ha tornat encara, ho sent per ella.

Obric el calaix de la cuina. *Bingo*. Els utensilis d'alumini. N'agafe un. Passe el dit suaument pel tall del ganivet. La mare sempre em diu que vaja amb compte a l'hora d'usar-lo amb el pernil. Em servirà.

Isc de casa i l'aire fred em colpeja amb tota la intensitat.

Arribe a classe. M'esperaré fins a l'esplai.

Em passe les hores de castellà, història i plàstica meditant l'assumpte. Observant els seus bescolts. Vegent com Cap de Suro li ensenya a una lacaia un dibuix a aquarel·la, es pensarà que té talent fins i tot... En un moment puntual Tros de Soca es gira i em saluda efusivament, amb gest burleta. Em senyala la samarreta. Riu. Li sostinc la mirada amb un semblant seriós. Finalment es gira i li comenta alguna cosa al company del grup dels indiferents que s'asseu al costat.

El timbre.

Agafen els esmorzars i s'esperen els uns als altres. Mentalment estableix un símil entre ells i un rebany d'ovelles que ixen a pasturar herba.

Una vegada estan tots baix, obric la meua motxilla i agafe el ganivet. Me l'amague a la butxaca interior de l'anorak.

Els busque pel gimnàs. Allà estan. M'aproxime amb pas firme.

Ho perceb tot de manera molt vívida. Puc notar com batega el meu cor: ritme constant i accelerat.

Em veuen quan estic a uns deu metres.

Fixe la meua mirada en Babau i trac l'arma. Li la clave en el muscle i la trac d'un cop. Incredul es mira la ferida i comença a bramar quan veu el color roig. Els crits dels lacais i indiferents sonen com a veus d'ultratomba quasi imperceptibles.

La ira em té embargat. Rememore tot el meu sofriment i això m'encén méssa. No em tremola el pols quan em dirigisc cap a Cap de Suro. Veig que està paralytitzat. Intenta fugir i per un mil·lèssegon quasi ho aconsegueix. El ganivet va a parar al seu omòplat. Cau redolant al pis i crida com una possessa. Em delecte amb les seues expressions facials. De sorpresa, a pànic i/o por; no sabia definir-ho.

Ah! Hola Tros de Soca. Mira quina samarreta més bonica porte. L'he triada especialment per a tu. Està ajupit intentant socórrer a la indisposada Cap de Suro. L'arma li atravessa la mà.

Boig. Frenètic, no arribe a veure que de refil una figura se m'aproxima corrent. Un objecte aliè impacta en la meua templa i em fa perdre el coneixement.

Perd el món de vista.

Obscuritat.

Estic molt lluny i no sent res excepte la pròpia xiuletada de la meua oïda.

Negre. Fosc.

Estic mort? No se suposa que quan mors deixes de sofrir? Tinc un nuc en l'estómac que a penes em permet respirar.

Mare, ho sent de veritat. Espere que pugues perdonar-me algun dia.
Canviaria el que he fet sols per tu.

" Llop solitari ", "rar", "adolescent" ...

El meu cap retomba.

Opacitat i un soroll ensordidor.

El so va guanyant claredat . On estic? Quasi puc discernir.

Nitidesa

27/02/2018

Sona el despertador. Ritme ranci.

Em trobe xopat. Una barreja de suor i llàgrimes.

He somiat en venjança, odi, maldat. Bàsicament la meua vida.

Em sentia mal, fatal. Amb un sentiment de penediment. Sofria. Ara sé que ha sigut tot un somni. Per què continue patint? Jo vull !

Estic tan cansat de tot i de tots.

Totes les emocions negatives m'estan destruint per dins, però no sóc un assassí. Ni una mala persona.

No ho sóc.

Vaig a eixir d'aquest cúmulo de misèria en el qual estic estancat.

Caic en el compte que la mare m'estima. Caic en els esforços que fa per mi. Perquè m'estima.

Obric el meu mòbil i marque el número de la mare.

Al quart to em respon:

-- Qui és? -la mare sempre pregunta això a pesar d'haver-ho llegit en el reconeixedor de cridades. Com l'estime...

-- Sóc jo. Vine a casa per favor

-- Estic treballant. Estàs bé?

-- Necessite parlar amb tu. Hi ha un assumpte que em pesa en la consciència des de fa massa temps

MARINA VIVES SÁNCHEZ 4t A – Col·legi Sagrado Corazón – Dénia (Alacant)

MARINA VIVES SÁNCHEZ

4+ ESO

COL·LEGI SAGRADO CORAZÓN,

H.H. CARMELITES

DÉNIA

(ALACANT)

GENERALITAT DE CATUNYA	
CONSELL VILLENAL DE CULTURA	
Data: 20 ABR. 2018	
Núm. 287	Núm.
ENTRADA	EXIDA

4/11